

Вакцинуємось.
Разом ми сильніші!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 5-6 (14016-14017), 21 СІЧНЯ 2022 р. Роздрібна ціна 4 грн. 00 коп.

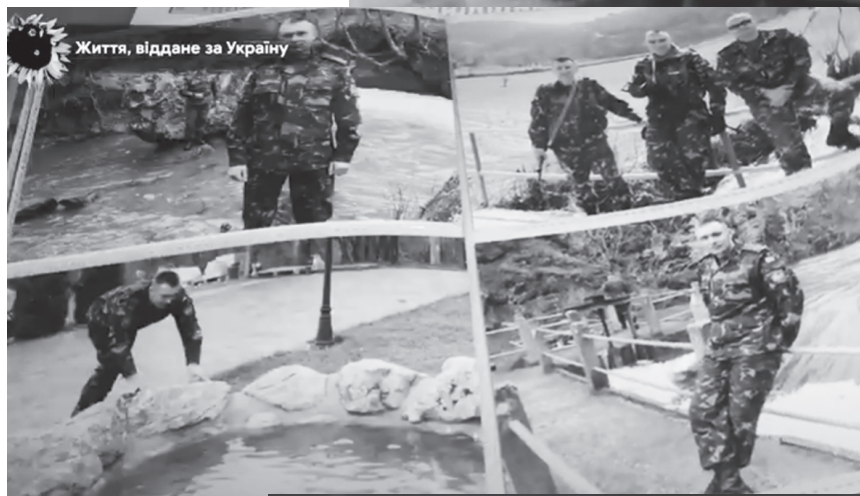
Мрія, якою живуть і за яку вмирають...

22 січня Україна відзначає День Соборності, приурочений Акту об'єднання Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки. Саме цього дня 1919 року в Києві відбулася остаточна процедура оформлення соборності: був підписаний і оприлюднений спеціальний Універсал Директорії УНР, який дістав також назву Акта злуки.

«Здійснились віковічні мрії, якими жили і за які умирали кращі сини України», – йдеться в тодішньому привітальному зверненні до багатотисячного зібрання на Софійській площі... Минуло 103 роки. А за мрію жити у вільній, самостійній, соборній Україні досі вмирають її найвірніші, найбільш гідні діти. Мала й має таких і Біла Церква. Тому в переддень важливої дати ми говоримо про Соборність, наш борг перед

Життя, віддане за Україну

Життя, віддане за Україну

життя й героїчної загибелі воїна, але й історія нинішньої війни, кожную сторінку якої не можна забути. Однією зі сходинок до збереження цієї пам'яті стало виробництво циклу документальних фільмів «Життя, віддане за Україну», – розповідає керівник проекту Олег Турій. – Наш задум став логічним продовженням написання Книги Пам'яті «Небесна гвардія Білоцерківщини», автором і упорядником якої є Світлана Хоменчук і яка вийшла друком у лютому 2021 року.

тими, хто поліг за неї та за нашу Україну, про пам'ять як непроминальну і чи не найважливішу категорію в існуванні суспільства людей. Наш співрозмовник – Олег Турій, історик за освітою (свого часу закінчив Київський національний університет ім. Т.Г. Шевченка), начальник відділу інформаційних ресурсів і зв'язків з громадськістю Білоцерківської міської ради.

Нещодавно міська громадська організація «Білоцерківська інтерактивна платформа» виборола грант Фонду Спільноти випускників Київської школи державного управління ім. С. Нижного на реалізацію проекту «Життя, віддане за Україну» – це цикл фільмів про полеглих на Східному фронті наших земляків. Проект передбачає створення 7 фільмів. Перший – про Олександра Нехая – білоцерківця вже мали змогу переглянути.

Крім того, плануються створення Youtube-каналу, покази фільмів у кінотеатрах, загальноосвітніх та вищих навчальних закладах міста.

«Війна триває вже восьмий рік, а її полум'я, як свідчить Книга Пам'яті полеглих за Україну, спопелило вже майже 4500 життів. Серед полеглих на російсько-українській війні Героїв – і 48 жителів Білоцерківської територіальної громади, які воювали у складі 72 окремої механізованої бригади, Білоцерківського зенітного ракетного полку, 11-го й 25-го батальйонів територіальної оборони «Київська Русь», у добровольчих батальйонах «Айдар», «Донбас», «Артемівськ», у 80-й та 81-й десантно-штурмових бригадах, 128-й гірсько-піхотній бригаді, 58-й окремій мотопіхотній бригаді, в 25 окремому мотопіхотному батальйоні та інших підрозділах. Історія кожного загиблого – це не тільки історія

Саме на основі цієї книги й планується створити цикл документальних фільмів. В основі кожного з них буде історія життя й героїчної загибелі захисника України, яку глядачам розкажуть найрідніші їм люди: близькі, друзі, побратими, однокласники, вчителі. Зйомки проходять за місцем проживання воїнів, у навчальних закладах, які вони закінчили, на підприємствах, де працювали до мобілізації. Нам надзвичайно важливо максимально достовірно розповісти про кожного, про особистісні якості героїв, їхнє жертвоне служіння Україні. Щоб глядач зміг відчувти, яких синів втратила Україна, яку біду війна принесла в їхні родини, розірвавши життя на «до» і «після». Щоб кожен зрозумів, наскільки важливо не зрадити їхню пам'ять, довершити те, що не змогли зробити вони.

Всі герої – почесні громадяни Білої Церкви й Білоцерківського району, всі відзначені державними нагородами.

Нагадаємо, крім керівника проекту, ним займатимуться Світлана Хоменчук, Ілля Звягін та Олена Гавва. **А НАЙБЛИЖЧА ПРЕМ'ЄРА НОВОГО ФІЛЬМУ В БІЛІЙ ЦЕРКВІ ВІДБУДЕТЬСЯ 25 СІЧНЯ О 14.00 В КІНОТЕАТРІ ІМ. ДОВЖЕНКА.**

Продовження на стор. 2

22 січня 1919 року було проголошено Акт злуки, що фактично об'єднував український народ – Схід та Захід, розділений історією та кордонами інших держав.

Ця подія ознаменувала собою здійснення вікових мрій багатьох поколінь українців. Адже соборність нашої держави означає цілісність нашої землі та єдність наших прагнень на шляху до розбудови квітучої і заможної України.

Сьогодні насамперед дякую справжнім захисникам Незалежності й Соборності України – українським воїнам!

День Соборності – свято єдності нації, яке дає усвідомлення, що кожен українець – невід'ємна частина вільної, незалежної, суверенної держави, визнаної світовою спільнотою.

У ЄДНОСТІ – НАША СИЛА!

ЗІ СВЯТОМ!

СЛАВА УКРАЇНІ!

**З повагою – ГЕННАДІЙ ДИКИЙ,
міський голова**

Вони виборювали свободу

У січні ми вшануємо пам'ять десятків українців, які за патріотичні переконання, що виявилися у творчій і просвітницькій діяльності, 50 років тому зазнали репресій із боку

тоталітарного комуністичного режиму. Саме 12-14 січня 1972 року одночасно було заарештовано декілька десятків учасників національно-демократичного руху. Зокрема, серед заарештованих інтелектуалів були Василь Стус, Іван Світличний, Євген Сверстюк, Іван Дзюба, В'ячеслав Чорновіл і Леонід Плющ. Ця трагічна подія ввійшла в історію як «генеральний погром» українського шістдесятництва. Вона стала найбільш масштабною репресивною акцією кремлівської кліки проти українських патріотів у другій половині 20 століття.

Українські інтелектуали були заарештовані не українською владою, судові вироки їм виносили не від імені Української держави. Адже ні першої, ні другої тоді не існувало. Цих героїчних людей репресували за вказівкою Москви місцеві колабораціоністи – огидні прислужники окупаційного комуністичного режиму. Кремль дуже боявся відродження самостійницького українського руху, вбачаючи в ньому велику загрозу для існування імперії.

Патріотично-просвітницька діяльність шістдесятників розхитувала підвалини закостенілої комуністичної ідеології, руйнувала утопічні міфи про «високу комуністичну культуру», «особливу радянську людину», «переваги радянського ладу» над «гнилим капіталізмом». Хоробрі українці наголошували на важливості запровадження в тодішньому СРСР перевірених часом і політичною практикою провідних країн загальнолюдських цінностей: демократичних свобод, людських і національних прав рідного народу.

Ініціатором відзначення 12 січня Дня українського політв'язня був В'ячеслав Чорновіл. Він наголошував на тому, що засуджені за патріотичну діяльність українці – саме політичні в'язні, а не кримінальні злочинці, як це тлумачив лукавий кремлівський ворог. Героїчна, подвижницька діяльність шістдесятників мала для нас дуже велике значення – історичне, політичне, інформаційне. Дізнавшись про неї, почувши про нову хвилю репресій проти мирних інакодумців, світ отримав підтвердження того, що Україна не припиняє боротьби за волю.

Інтелектуально-ідеологічна діяльність українських сміливців стала поштовхом до приходу в політику сотень представників нової генерації патріотів. Саме ці люди стали ядром патріотичного руху 1980-х, який сприяв відновленню 24 серпня 1991 року державності України.

Нині, через 50 років після трагічної події, пересвідчуємося в незмінності загарбницької антиукраїнської сутності московського режиму. Один із його найпідліщих намірів – навіть ціною агресії проти мирних сусідніх країн відродити деспотичну імперію зла. У в'язниціх окупованих Донецька й Луганська, як і в сумнозвісних компартійні часи, в нелюдських умовах перебувають українські патріоти. Їхня провина перед ворогом полягає в боротьбі за деокупацію Донбасу, за Українську державу в міжнародно визнаних кордонах.

Тож пам'ятаймо про всіх Героїв, хто, плекаючи вільний козацький дух, добровільно, ризикуючи життям, піднявся на святу боротьбу за людську гідність і свободу українського народу, за державність Батьківщини.

Анатолій КОВАЛЬЧУК,
учасник боротьби за незалежність України

Білоцерківська «Свобода» привітала родини, в яких народилися діти на Різдво

Голова Білоцерківської міської організації ВО «Свобода» Вадим КОШЕЛЬ передав генеральному директору КНП БМР «Білоцерківський пологовий будинок» Анатолію Бондарю подарунки родинам від націоналістів. Свободівці подарували дітлахам їхні перші вишиванки та патріотичні теплі шкарпетки.

«Бажаємо діточкам, щоб вони росли здоровими, щасливими на радість батькам і в майбутньому стали достойними українцями. Зичимо родинам міцного здоров'я, наснаги та витримки. Окрема подяка – медичному персоналу та адміністрації пологового будинку», – сказав Вадим Кошель.

Ця акція стала вже традиційною, адже «Свобода» другий рік поспіль вітає новонароджених на День незалежності та Різдво.

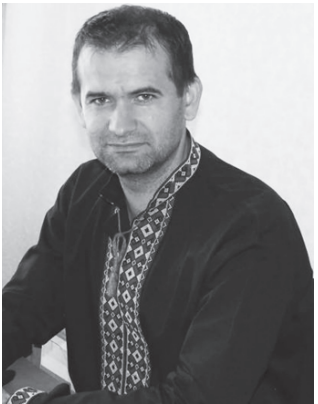
В організації заходу також взяли участь представники білоцерківської «Свободи» – заступник голови Київської обласної організації ВО «Свобода» Вячеслав Хмельницький та Світлана Кошель.

Пресслужба Київської обласної організації ВО «Свобода»

Мрія, якою живуть і за яку вмирають...

– Олеже Володимировичу, поговоримо про Соборність і Білу Церкву. Як ці поняття пов'язані для вас?

– Біла Церква – серце більшості історичних подій, які відбувалися в Україні й за козацької доби, і доби князівської, Гетьманщини та років Визвольних змагань 19 століття і, звичайно, вся сучасна історія пов'язана з нашим містом. Воно засноване Ярославом Мудрим, тут був підписаний Білоцерківський договір Богданом Хмельницьким, у 1918-му з Білої Церкви формувався уряд Директорії. Не оминули місто й події, яким уже ми є свідками – Помаранчева та Революція Гідності, в яких білоцерківці брали безпосередню участь.

Наше місто завжди відрізнялося від інших регіонів (у крайній бік) відносно й патріотичних, і політичних подій. Це стосується як стабільно позитивного ставлення до них влади, так і громадськості. В Білій Церкві завжди діяли осередки багатьох політичних партій націонал-патріотичного, центристського спрямування. Вони ініціювали проведення численних заходів: до Дня незалежності, Дня Соборності, інших значимих дат для нашої державності. Наприкінці останнім часом набрали особливого змісту 14 жовтня (День козацтва, свято Покрови, річниця створення УПА, День захисника України), день початку Революції Гідності, день вшанування «кіборгів». Вважаю, це дуже важливо, що відзначення таких значущих подій стають вже постійними, бо якщо не ми писатимемо свою історію, то її нам напишуть сусіди – або добрі, або агресивні. А якщо цю нішу не наповнювати важливими для нас подіями, її заповнять або міфами, або нав'язаними нам термінами й героями інших націй.

– Чи є на вашій пам'яті якісь особливі події, пов'язані з відзначенням Дня Соборності?

– Найбільш пам'ятним для мене став День Соборності 2014 року. В Білій Церкві відбувся традиційний захід біля погруддя Тараса Шевченка, ініційований місцевими осередками ВУТ «Просвіта» й «Молода Просвіта». У ньому також брали участь представники політичних партій націонал-патріотичного спрямування, громадських організацій, просто багато людей із активною громадянською позицією. І вже під час мітингу почали надходити повідомлення про перших загиблих на Майдані: Сергія Нігояна й Михайла Живневського, який певний час мешкав у Білій Церкві. Тож захід до Дня Соборності переріс у ходу його

учасників до будівлі міської ради. Тут розпочався мітинг, що завершився безстроковою акцією, яка затяглася аж до весни... Згодом біля міськради з'явилися перші славнозвісні майданівські бочки та блокпост. Пам'ятаю багатотисячну ходу центральними вулицями міста, досить видовищне знесення пам'ятника Леніну...

Згадується започаткований «Молодою Просвітою» (Костянтин Климчук) Ланцюг єдності, в якому спочатку брали участь декілька десятків осіб, а згодом – уже декілька сотень. Зрештою цей захід став традиційним. А зараз він тісно пов'язаний і з датами вшанування захисників Донецького аеропорту, і пам'яті Героїв Крут – січневим блоком військово-патріотичних заходів. Та найважливішим усе ж залишається День Соборності – день проголошення Акта злуки УНР та ЗУНР, коли об'єдналися більшість українських земель.

– Ви давно працюєте з місцевими організаціями політичних партій, громадських об'єднань, які, коли активніше, коли пасивніше, впливали на хід історії (хай навіть локальної). Напередодні свята кого ви могли б згадати зі справжніх лідерів, які присвятили себе українській справі не заради слави чи винагород, а тому, що не могли по-іншому?

– Значний внесок і в соборність, і в розвиток державності на білоцерківських теренах здійснив перший настоятель храму Покрови Пресвятої Богородиці протоіерей Микола Пауков, який усе життя боровся за єдину помісну українську православну церкву.

Хочу згадати й Володимира Іванцівця, засновника та очільника місцевого осередку ВУТ ім. Т.Г. Шевченка «Просвіта», який проводив неймовірно велику кількість літературних, патріотичних, виховних заходів, серед яких пам'ятним залишився і грандіозний фестиваль «Соборний дзвін».

Активним учасником усіх державницьких подій у місті був Віктор Сидоренко, керівник міської організації Української республіканської партії «Собор», біля витоків якої стояв Левко Лук'яненко.

З подіями ще ближчими пов'язане ім'я білоцерківця Олександра Хозеева, одного із засновників міської організації ВО «Свобода», активного громадського діяча, людини з яскравою українською позицією. В період Революції Гідності він був одним із найактивніших і організаторів, і політичних діячів у місті.

– Щиро дякую за розмову і за справу, якою займаєтесь. Зичу, аби нарешті здійснилася та велика мрія українців! А новою стала така, задля досягнення якої потрібні були б не жертви найкращих, а просто натхненна й радісна праця щасливих людей на своїй землі.

Спілкувалася Валентина ХРАБУСТ

Як Київська обласна рада провалила бюджет і залишила людей без зарплати

На ці новорічні свята замість подарунка депутати Київської обласної ради нам приготували одну велику неприємність – вперше за роки незалежності обласна рада не ухвалила бюджет на наступний рік. А це значить, що спортивні заклади не отримуватимуть заробітну плату доти, доки не проголосують бюджет Київської області на 2022 рік. Також не буде чим платити за опалення та електроенергію для лікарень, освітніх закладів та закладів спорту.

А що з підвищенням зарплати для лікарів та вчителів? Останній кілька років суттєво скоротили кількість зайнятих людей у медичній сфері – їхні ставки направили на те, щоби підвищити заробітну плату медперсоналу. Людей просто звільнили, їм не дали альтернативної можливості знайти роботу в Україні. Зате їх радо зустрічають у Польщі, і платять нашим медикам там значно більше. Таким чином у нас просто витісняють людей за кордон.

Звісно, зовсім без грошей Київщина не залишиться, адже, згідно з законом, якщо немає бюджету на наступний рік, то на фінансування області виділяють 1/12 від минулорічного бюджету. Але бюджетники точно залишаться без підвищення зарплати в новому році, а дехто залишиться без зарплати взагалі, допоки не приймуть новий бюджет. Ось такі наслідки чекають на Київську область у новому 2022 році.

Чому Київщина залишилася без бюджету?

Коаліція у Київській обласній раді розпалася. До більшості в об'єднанні входили 3 фракції – «Слуга народу», «Європейська солідарність» та «За майбутнє». Розкол у коаліції почався з того, що Петра Порошенка звинувати-

ли в державній зраді, і він виїхав з країни. Депутати від «Європейської солідарності» зареєстрували звернення на підтримку свого лідера про те, що на нього здійснюється політичний тиск, але чомусь не прийшли на сесію. Суть у тому, що для правлячої партії «Слуга народу» така заява неприйнятна. «За майбутнє» – це сателіт правлячої партії, тож у будь-якій концепції вона буде разом зі «слугами» надалі. А ось щодо «ЄС», то треба розуміти, що їхній лідер на сьогодні за рейтингами – основний конкурент для Зеленського на президентських виборах, тому їхньому союзу зі «слугами» прийшов кінець.

Який вихід?

Очевидний факт – коаліції в Київській обласній раді уже немає. Тому що депутатам від «ЄС» потрібно обирати, що робити: займатися політикою і захищати свого лідера або зробити вигляд, що там ми займаємося політикою, а тут ми суб'єкти господарської діяльності.

Втім, життя змінюється, влада не буває вічною і коаліції теж. На жаль, ми втратили цілий рік, і в Київській області досі немає системного плану розвитку, немає довгострокових програм, які були б ухвалені. Натомість є амбіції, емоції та підкилимні ігри. Але я сподіваюся, що все ж таки цього року ми наведемо якийсь порядок, домовимся, що для нас не існує інтересів окремих громадян, а існують інтереси територіальної громади, заради яких ми всі й працюємо. Мені здається, варто говорити не про створення якоїсь більшості чи меншості, а про конкуренцію ідей – ось із цим напрямком у нас великі проблеми. Треба боротися за ідею, реалізовувати її і таким чином показувати, хто кращий, а хто гірший.

Костянтин БОНДАРЄВ, народний депутат України

Зброя і друковане слово мали надважливі характер. Адже саме тоді йшло формування загонів, що мали влитися до Української повстанської армії (УПА), окремі підрозділи якої перебували в Київській області та чекали на поповнення. Тож підпільники прагнули поширити мету своєї боротьби серед населення, щоб залучити нових прихильників. Крім того, в листівках ішлося про продовження боротьби за нових умов – повернення радянської влади.

Нові деталі про арешти у видавництві надала дуже добре поінформована В.М. Вишневська (однофамільця Філімона Вишневського), яка в 1941–1943 рр. працювала перекладачкою жандармерії та, згідно з обов'язками, була присутньою під час багатьох допитів, а також чула розмови німецьких офіцерів. У повоєний час вона свідчила в багатьох кримінальних справах, зокрема тій, де обвинуваченою була М. Василенко. Під час слідчих дій Вишневська розповіла: «...Приблизно в жовтні 1943 р. Білоцерківська районна жандармерія провела арешт до 10 співробіт-

Нескорені

Продовження. Початок у газеті від 7, 14 січня.

Сторінка газети «Дзвін волі»

ників німецько-фашистської редакції газети «Дзвін волі» на чолі з редактором газети Литвиненком. Арешт був проведений жандармерією за українсько-націоналістичну діяльність, що вони проводили. Після арешту співробітників у приміщенні редакції жандармерією та поліцією було проведено обшук, за результатами якого було знайдено велику кількість українсько-

націоналістичних листівок. Ці листівки були доставлені в гестапо та частково в жандармерію, які я особисто читала. Згодом редактор газети «Дзвін волі» Литвиненко, як організатор українських націоналістів, був знищений».

Зауважимо, що останній номер газети «Дзвін волі», де було зазначене прізвище М. Литвиненка як головного редактора, вийшов 31 жовтня 1943 р. Тож із датою арешту Вишневська дещо помилилась – він відбувся в листопаді того року.

Це підтвердив ще один фігурант кримінальної справи, наступний після Литвиненка головний редактор газети Олександр Степовик. Він не відступив разом із німцями (хоч йому та новоствореному колективу редакції був запропонований автомобіль), а залишився в Білій Церкві, сам прийшов до комендатури одразу після поновлення радянської влади. За декілька днів його заарештували, а вже 11 лютого 1944 р. винесли вирок – смертна кара через розстріл. Проте Степовику «пощастило» – її замінили позбавленням волі на 10 років. У 1993 р., коли відбувався процес перегляду кримінальних справ радянської доби, його було реабілітовано.

Під час слідства він повідомив, що тоді арештували 9 співробітників видавництва за те, що друкували радянські листівки. За його словами, він звертався щодо їхнього звільнення до гебітскомісара та генералкомісара, «бо знав, що їх розстріляють». Степовик стверджував, що шістьох осіб було звільнено за добу до розстрілу інших. Серед них і Надію Березівську, яка працювала в друкарні складачкою. Її свідчення є в справі Степовика.

Зауважимо, що прізвища інших звільнених працівників, крім згадуваної Березівської, не були зазначені. Можна припустити, що Степовик і не прагнув їх назвати. Це могло пояснюватися двома причинами. Насправді вони належали до ОУН і друкували націоналістичні листівки, тож їхнє звільнення аж ніяк не могло бути зараховане йому в актив перед радянською владою. Другою причиною могло бути те, що насправді ніякого звільнення не було.

Він також повідомив, що в колективі працювали двоє євреїв – Єлкін і Гінзбург, про що йому та іншим працівникам було відомо, але вони не видали їх. Ймовірно, він розраховував, що це мало стати вагомим фактором пом'якшення відповідальності.

Згідно зі свідченнями Степовика, націоналістів з видавництва стратили в грудні 1943 року. Як і коли це сталося?

Далі буде
Сергій БУРЛАКА,

провідний редактор відділу інформаційно-краєзнавчої роботи Білоцерківської ЦБС імені Петра Красножона, старший науковий співробітник Білоцерківського краєзнавчого музею, кандидат історичних наук, доцент

Щоб тариф на тепло був посильним

«Борги перед підприємствами теплокомуненерго накопичувалися протягом багатьох років, проте проблема залишалася не розв'язаною, але цьогоріч ми розпочали процес. По-перше, визначено механізм реструктуризації боргів; по-друге, верифіковано та компенсовано різницю в тарифах. 22,03 мільярда гривень уже на рахунках громад. Гроші будуть спрямовані на погашення частини боргу за газ», – сказав міністр Олексій Чернишов наприкінці минулого року.

Всі ці дії відбуваються на виконання Меморандуму про взаєморозуміння щодо врегулювання проблемних питань у сфері постачання теплової енергії в опалювальному періоді 2021/2022 років, укладеного між Урядом та Асоціацією міст України у вересні 2021-го. Органи місцевого самоврядування з першого дня опалювального сезону виконують взяті на себе зобов'язання – тарифи для населення залишилися на рівні попереднього сезону.

А під час однієї з останніх у 2021 році сесій наші депутати затвердили Програму відшкодування різниці в тарифах на послуги з постачання теплової енергії для населення, яке користується послугами комунального підприємства Білоцерківської міської ради «Білоцерківтепломережа».

Як роз'яснюють офіційні джерела, відповідно до Закону України «Про ціни і ціноутворення», Кабінет Міністрів України, органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, які встановили державні

регульовані ціни на товари в розмірі, нижчому від економічно обґрунтованого, зобов'язані відшкодувати суб'єктам господарювання різницю між такими розмірами за рахунок коштів відповідних бюджетів.

Згідно зі згаданим Меморандумом, міста зобов'язані застосовувати до кінцевих споживачів комунальних послуг (населення) тарифи на послуги з постачання теплової енергії в розмірі, що не перевищує вартість тарифів на вказані комунальні послуги для них у кінці опалювального періоду 2020–2021 років. Зроблено це було тому, що через значне подорожчання газу та інших складових теплогенерації економічно обґрунтовані тарифи стали б для частини населення просто непосильними. Тож, аби забезпечити тарифи на послуги з теплопостачання, нижчі економічно обґрунтованих витрат, і було затверджено згадану вище Програму.

Доповідаючи з цього питання, заступник міського голови Анатолій Кравець

заявив: «Як відомо, з липня 2021 року повноваження щодо встановлення тарифів на теплову енергію та на послугу з її постачання передано органам місцевого самоврядування. На сьогодні економічно обґрунтований тариф на дані послуги «Білоцерківтепломережі» складає 2215 грн/1 Гккал (з ПДВ). Проте, відповідно до підписаного Меморандуму, з метою захисту прав споживачів категорії «населення» від негативного впливу стрімкого зростання цін на енергоносії вирішено застосувати тариф на тепlopостачання на рівні минулого опалювального сезону, вартість якого – 1550 грн/1 Гккал. Відповідно, виникає різниця, яку має відшкодувати місцевий бюджет. Запропонована Програма спрямована саме на це. Її сума становить 152 млн 120,5 тис. грн (у 2021 році передбачалося використати 59 млн 695 тис. грн, на 2022 рік заплановані 92 млн 424 тис. грн)».

Інформація управління комунальної власності та концесії Білоцерківської міської ради про результати конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені для проведення незалежної оцінки майна, яке перебуває на балансі управління комунальної власності та концесії Білоцерківської міської ради, з метою передачі його товариству з обмеженою відповідальністю «БІЛОЦЕРКІВВОДА» до складу об'єкта концесії, а саме:

1. Зовнішні мережі водопостачання та водовідведення багатоквартирного житлового будинку по пров. Курсовий другий, 14а.
2. Зовнішні мережі водопостачання та водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Сквирське шосе, 47.
3. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Курсова, 22.
4. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по пров. Курсовий, 15/10.
5. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по пров. Курсовий, 22.
6. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Лермонтова, 8.
7. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Лермонтова, 18.
8. Зовнішні мережі водовідведення нежитлової будівлі по вул. Ярослава Мудрого, 15.
9. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Шолом-Алейхема, 84.
10. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Фастівська, 2.
11. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Крижанівського, 4.
12. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Крижанівського, 5.
13. Зовнішні мережі водовідведення багатоквартирного житлового будинку по вул. Крижанівського, 9.
14. Зовнішні мережі водопостачання багатоквартирного житлового будинку по вул. Сквирське шосе, 49.
15. Зовнішні мережі водопостачання багатоквартирного житлового будинку по вул. Сквирське шосе, 216.
16. Зовнішні мережі водопостачання багатоквартирного житлового будинку по вул. Сквирське шосе, 216а.
17. Зовнішні мережі водопостачання багатоквартирного житлового будинку по вул. Сквирське шосе, 224а.
18. Зовнішні мережі водопостачання багатоквартирного житлового будинку по вул. Сквирське шосе, 228.
19. Зовнішні мережі водопостачання багатоквартирного житлового будинку по вул. Сквирське шосе, 244.
20. Зовнішні мережі водопостачання багатоквартирного житлового будинку по вул. Січневого прориву, 53.
21. Закінчений будівництвом об'єкт «Будівництво мереж водопостачання та водовідведення по вул. Шевченка в м. Біла Церква Київської області», 2020 року введення в експлуатацію, що знаходиться за адресою: Київська область, місто Біла Церква, вул. Шевченка, 202 А, який складається із:
 - 21.1. Комплексна каналізаційна насосна станція площею 2,4 м² по вул. Шевченка в м. Біла Церква Київської області.
 - 21.2. Мережа водопостачання, розташована за адресою: Київська область, місто Біла Церква, вул. Шевченка, від ж/б №103 до ж/б 184 та закінчування до ж/б 194.
 - 21.3. Мережа напірної каналізації від нової комплектно-каналізаційної насосної станції, яка розташована за адресою: Київська область, місто Біла Церква, вул. Шевченка, 202 А.
22. Зовнішня водопровідна мережа, що прокладена до нежитлової будівлі літ. «В», прим. 2, по вул. Таращанська, 155а, в місті Білій Церкві Київської області, що відбувся 12 січня 2022 року.

На засіданні комісії з конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки майна було ухвалено укласти договір на проведення незалежної оцінки із суб'єктом оціночної діяльності – фізичною особою-підприємцем Приндюк Наталією Миколаівною.

Руслан ГРЕБЕНЮК,
начальник управління комунальної власності та концесії Білоцерківської міської ради

Щиро вітаю з Днем народження ветеранів праці Білоцерківського національного аграрного університету, які свої дати святкують у січні:

Мельник Анна Михайлівна, Сацков Микола Якович, Судоргін Петро Іванович, Дяченко Леонід Сидорович, Тимонов Іван Васильович, Родак Марина Іванівна, Луценко Марія Михайлівна, Говоров Євгеній Михайлович, Гаврилюк Світлана Юріївна та Мегедь Ніна Іванівна.

Зичу цим шанованим людям ще багато літ у доброму здоров'ї, злагоди, сімейного затишку й благополуччя!

Е.В. Ланін

ВІТАЄМО ІМЕННИКІВ!

У січні свої Дні народження святкують ветерани Залізничного селища: М.І. Боковенко, М.С. Бескрилий, В.І. Вірич, Л.В. Гавриленко, Г.С. Грезуль, М.С. Здор, Н.І. Курилець, Н.К. Кваша, А.Д. Кривенко, В.В. Кирилов, В.П. Кухар, О.В. Лець, М.Ф. Майота, В.В. Тернавський, Т.П. Ткач, Н.Т. Поліщук.

Хай радість поселиться в вашому домі,
І ліку не буде щасливим рокам.
Міцного здоров'я, удачі в усьому
Щиро бажаємо вам!

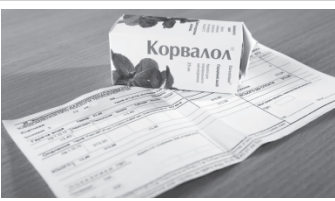
З повагою – ветерани 4-го мікрорайону

► Управління соціального захисту населення інформує

Перерахунок субсидій із січня 2022 р. у зв'язку зі скасуванням «червоного» рівня епідемічної небезпеки

Відповідно до протоколу № 49 позачергового засідання Державної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 21 грудня 2021 року та протоколу чергового засідання Київської обласної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 22 грудня 2021 року № 30, у Київській області, зокрема і в м. Білій Церкві, з 23 грудня 2021 року скасовано «червоний» рівень епідемічної небезпеки.

Таким чином, відповід-

но до пункту 4 постанови Кабінету Міністрів України від 25 березня 2020 р. № 247 «Про особливості надання житлових субсидій», **із січня 2022 року** для домогосподарств, які отримують житлову субсидію, буде проведено перерахунок субсидії **без урахування збільшених на 50 відсотків соціальних**

нормативів, у межах яких надається субсидія на оплату житлово-комунальних послуг, а саме: на послуги з централізованого постачання холодної та гарячої води, водовідведення, електроенергії та природного газу для приготування їжі й підігріву води.

Внаслідок перерахунку розмір призначеної субсидії **за січень 2022 року буде зменшений**.

Детальна інформація надається за телефонами «гарячих ліній» управління соціального захисту населення Білоцерківської міської ради: (04563) 5-33-25, (04563) 5-85-34.

► Поза законом

Підозра в замаху на умисне вбивство

За процесуального керівництва Білоцерківської окружної прокуратури повідомлено про підозру чоловікові за фактом закінченого замаху на умисне вбивство людини, вчинене з хуліганських мотивів (ч. 2 ст. 15, п. 7 ч. 2 ст. 115 КК України).

За даними слідства, 7 січня 28-річний чоловік відпочивав в одному з розважальних комплексів у Білій Церкві, де між ним та іншим відвідувачем, з яким вони вживали алкогольні напої, трапився конфлікт. Підозрюваний дістав зі свого автомобіля вогнепальну зброю, здійснив спочатку один постріл вгору, а потім пішов за потерпілим та два рази вистрелив у нього. Від отриманих вогнепальних поранень

чоловік знепритомнів, а підозрюваний, пересвідчившись, що він не дихає, втік з місця скоєння злочину.

Завдяки вчасно наданій медичній допомозі потерпілий залишився живим.

Досудове розслідування триває та здійснюється Білоцерківським райуправлінням ГУ Нацполіції в Київській області.

Примітка: відповідно до ст. 62 Конституції України, особу вважають невинуватою у вчиненні злочину й вона не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Білоцерківська окружна прокуратура

ОГОЛОШЕННЯ

Відповідно до ст. 21 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», Порядку проведення громадських слухань щодо врахування громадських інтересів під час розроблення проектів містобудівної документації на місцевому рівні, затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України №555 від 25.05.2011 р., проводяться громадські слухання містобудівної документації «Детальний план території для розміщення будівель і споруд тваринницького призначення на земельних ділянках в адміністративних межах Володарської селищної територіальної громади Білоцерківського району Київської області з кадастровими номерами: 3221683600:10:002:0010; 3221683600:10:003:0011».

Замовник: Володарська селищна рада Білоцерківського району.

Розробник: ПП «Імперія будівництва».

Підстава: Рішення Володарської селищної ради Білоцерківського району Київської області від 29.10.2021 р. № 474-09(II)-VIII.

Основна мета розробки детального плану: планова діяльність – розміщення будівель і споруд тваринницького призначення під товарно-молочну ферму, з урахуванням прогресивних технологій, ефективного використання територій, створення нормальних умов для роботи підприємства.

Основні техніко-економічні показники: межі території проектування детального плану є сформовані земельні ділянки площею 19,7029 га. Територія використовується як землі для ведення особистого селянського господарства в межах Володарської територіальної громади в с. Лобачів. Проектними рішеннями планується будівництво та реконструкція будівель та споруд під молочно-товарну ферму з кількістю поголів'я до 1500 ВРХ.

З проектом документа державного планування можливо ознайомитись у Володарській селищній раді за адресою: 09301, смт Володарка, площа Миру, 4, на офіційному веб-порталі громади (<https://volodarka-gromada.gov.ua>).

Посадова особа, відповідальна за організацію розгляду пропозицій: завідувач сектора містобудування та архітектури виконавчого комітету Олена Бойко. Адреса, за якою можуть надсилатися пропозиції (зауваження): 09301, Білоцерківський р-н, смт Володарка, пл. Миру, 4.

Строк подання і строк завершення розгляду пропозицій: в період з 21.01.2022 року по 22.02.2022 року.

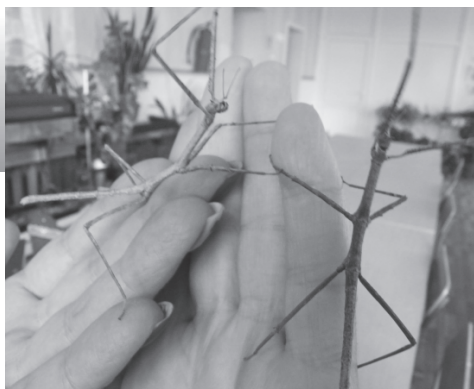
Громадські слухання відбудуться: 22.02.2022 року об 11 год. 00 хв. за адресою: 09301, Білоцерківський р-н, смт Володарка, пл. Миру, 4.

В екологічному закладі з'явилися нові мешканці

Це ще ті камуфльовані штучки! Їх не відрізнити від звичайної тоненької гілочки – зеленої, чи сухої коричневої, а то й навіть темно-сірої. Мало того, вдень вони нерухомі, прикидаючись гілочкою, а вночі ведуть активний (якщо можна так сказати) спосіб життя. Це... паличники! Ці комахи мають наукову назву – примарові (*Phasmatodea*, також відомі як *Phasmida*, або *Phasmatoptera*). І ця назва дуже їм відповідає. Вони ніби є, і їх ніби немає. Зовсім непомітні!

Поповнення «живого куточка» у Центрі еколого-натуралістичної творчості Білоцерківської міської ради (директор Олена Глуценко) з'явилось завдяки гранту, який заклад виграв, взявши участь у Всеукраїнському конкурсі «Проект куточка живої природи Фельдман Екопарк» (м. Харків). Ще наприкінці минулої весни тоді керівник закладу та керівник гуртка «Чиста хвиля» ЦЕНТ БМР Катерина Гармаш подала проект на участь у цьому конкурсі. Він виявився успішним – III місце. Згодом на заклад надійшли грантові кошти, і було вирішено придбати для «живого куточка» саме цих комах: 5 особин паличника бурого та зеленого кольору, тераріум та все необхідне для його облаштування, а також інвентар для обслуговування акваріумів, корм для риб та черепах, вони теж живуть у Центрі.

Вже багато років «живим куточком», де мешкають більше 30 тварин, опікується керівник гуртка «Мої улюбленці» Людмила Павліченко. Педагог каже, що діти

з цікавістю вивчають цей вид комах. Наприклад, вони вперше побачили, як правильно напувати комашок. Процедура досить проста: оприскувачем скроплюють всередині тераріуму, і паличники, чіпляючись за його стінки, «п'ють» з осілих крапельок на склі тераріуму воду.

Юні натуралісти надзвичайно обережно беруть на руку комаху, переймаються, аби не пошкодити тваринку. «При необережному поводженні з ними можуть трапитися нещасні випадки, наприклад, можна зламати лапку, або її частину. Зламана лапка відпадає, а відростати зможе лише під час наступної линьки (їх за життя у паличників 6), правда, з рубцем на зламаному місці, й вона вже не така активна», – каже Людмила Миколаївна. На запитання уже до дітей, що ж на сніданок сьогодні у наших примар, турботливі екознавці відповіли: «У меню свіже листя малини».

Поруч із тераріумом, у горщику, вже проріс кущ малини, який педагог спеціально висадила для харчування цих досить цікавих комах.

Надія КАЩУК,
методист Центру еколого-натуралістичної творчості

Ніна – просвітителька Грузії

27 січня

Свята Ніна була племінницею Єрусалимського патріарха, жила і виховувалася в Єрусалимі та з юних літ всім сердцем полюбила Бога. Вона дуже жаліла тих, хто ще перебував у темряві поганства, тому вирішила просвітити світлом святого Євангелія жителів Іверії (сучасної Грузії), про життя яких багато чула.

І коли у сні Ніні з'явилася Божа Мати і вручила їй хреста з виноградної лози, дівчина вирушила в дорогу. Через Ефес, рятуючись від гоніннь римського імператора на християн, вона прибула до Іверії. Тут поселилася в однієї жінки, яка жила в царських виноградниках, і невдовзі стала відомою. Ніна молитвою зцілювала хворих, розповідала їм про Бога і про Христа, що

помер і воскрес заради спасіння людства.

Чутки про її святе життя і чудеса дійшли аж до цариці, яка занедужала. Місцеві лікарі не могли її вилікувати, й вона послала за молодією чужинкою. Але свята Ніна відмовилася йти до палацу, відтак цариці самій довелося відвідати убоге житло дівчини. Після ревної молитви юної подвигниці цариця видужала і ввірувала в Господа. В подяку за зцілення дружини цар Іверії Міріам послав Ніні багаті дарунки, але свята їх не прийняла.

Якось після полювання суцільна темрява охопила царя. Переляканий, він згадав слова святої Ніні і з вірою та надією звернувся до Бога. Темрява відступила. Вражений чудом цар невдовзі охрестився разом зі своїм народом.

Свята Ніна залишила Іверію, щоб продовжити свою апостольську місію в Кахетії. У 335 р., відчувши наближення смерті, рівноапостольна Ніна запросила до себе царя з царицею, благословивши їх, і з миром відійшла до Господа.

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

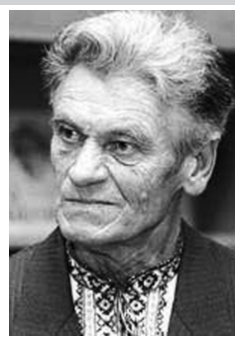
Визначений новий лауреат премії імені Миколи Сома

5 січня – в день народження видатного поета М. Сома – відбулося засідання комісії з присудження літературно-мистецької премії його імені.

Як повідомив голова комісії Анатолій Іванович Кульчицький, премію присуджено відомому поету-лірику **Павлові Ральченку** за його посмертно видану збірку поезій «На землю падала сльоза».

П. Ральченко – знаний поет, автор шести поетичних книг, на низку його ліричних віршів написано кілька десятків пісень, чимало з яких стали популярними.

Про творчість поета свого часу схвально відгукувалися М. Вінграновський та М. Сом.

► Невигадана історія

Бандуристте, орле сизий!

■ Коли гортаю свій фотоальбом та вдивляюсь у похвілки від часу фото, у пам'яті, мов у кінострічку, пропливає моє дитинство, шкільні роки й подальше нелегке життя. Особливо хвилюючим у комірках пам'яті залишився спогад про мого шкільного вчителя – відомого спадкового бандуриста Андрія Петровича Карпенюка.

■ Це було 1937 року. Ми, учні-четвертокласники, разом з Андрієм Петровичем готувалися на районній шкільній олімпіаді відтворити поему Т.Г. Шевченка «Катерина». Будинок культури був переповнений. У першому ряду розмістилась конкурсна комісія. Після оголошення диктора про виступ колективу школи села Блощинців у залі запанувала тиша.

■ Відкрилися куліси. На сцені виднілась панорама українського села: в розмаїтті квітучих садів купалися біленькі татки, на деяких із них гніздилися лелеки. А на вигоні під тиним сидів старий кобзар з бандурою у старенькій вишиванці, зі свитиною за плечима (це був наш учитель). Поруч – босий, у порваних штанцях малий поводир, я. Біля нас у задумі стояли сільські кріпаки (наші учні). Жалібно задзвеніли струни бандури і полинуло кобзареве: «Кохайтеса, чорноброві, та не з москалями...»

■ Ми не грали, ми жили тими образами. Нарешті дійство скінчилось. У залі залунали оплески. Я з цікавістю спостерігав за реакцією комісії, що теж аплодувала, лише один дядечко чомусь ні. На його суворому обличчі застигла гримаса невдоволення. Це помітив і наш учитель.

■ Наступного дня тільки й мови було про наш успішний виступ, лише Андрій Петрович чомусь ходив засмучений та мовчазний. Я не міг збагнути, що сталося.

■ Ми любили нашого вчителя. Йому було ледь за тридцять, та він став для нас і батьком, і товаришем: вимогливий у навчанні, та завжди пожаліє. Його уроки в нашому класі, де я навчався з його донькою Настею, були для нас святом. Він зумів привити нам любов не тільки до музики й співу, а й до всього прекрасного. Мене ж любив по-особливому. І я пишався тим, адже в свої дев'ять років я вправно грав на всіх струнних музичних інструментах, був переможцем шкільних олімпіад. Та після останнього конкурсу все помітно змінилось. Сумні передчуття вчителя були нетривалими: на третій день під'їхала чорна машина, з неї вийшли три чоловіки і направились до школи. З уроку викликали нашого вчителя, показали йому якийсь папірець і помістили в машину. На запитання директор школи неохоче відповідав: «Це не ваша справа».

■ Пішли сумні дні: вчителі розмовляли пошепки, уроки співу скасували. Дружина вчителя тяжко захворіла. Дочка Настя хоч і ходила до школи, та нам забороняли спілкуватися з нею. Всупереч забороні, я все-таки бував у них вдома, по-дитячому намагався якийсь допомогти. Бандура на стіні в учительській хаті немов кликала мене. Проведу було пальцями по струнах, а у вухах дзвенить улюблена пісня вчителя: «Та немає в світі гірш нікому, як бурлаці молодому...»

■ І на очі наверталися сльози.

■ Йшов час. Про зниклого вчителя не було ніякої чутки-звістки.

■ ...Постукуючи колесами, вантажний потяг віз засуджених з України в далеку сибірську тайгу на лісопояс. Дорога була довгою, виснажливою. Особливо коли довелось долати кінцеву відстань пішою дорогою. І тільки снігові замети, тільки нескінченна тайга навкруги. Нарешті на обрії з'явилися бараки. Новоприбулих, серед яких був і наш вчитель, зустріла суворі охорона.

■ І потяглися для невольників довгі важкі дні: суворий режим, тяжка праця, мізерний пайок, холод. Ні пошти, ні радіо, повна ізоляція від світу. Подати якусь звісточку родині теж було неможливо.

■ Повільно йшли місяці, а за ними й роки. Вчитель помітно постарів, посвігла його коліс розкішна шевелюра, весь змарнів, мав хворобливий вигляд. Його душу ятрила болюча думка: як там дружина, донька Настуня? За що несуть таку кару? До кінця покарання лишалися ще довгих чотири роки.

■ 1941 рік. У табір прибув військовий уповноважений з важливим повідомленням. Зібравши всіх невольників, він оголосив: «Фашистская Германия напала на нашу Родину. Война! Вы должны кровью искупить свою вину. Все на фронт!»

■ Ось в'язні вже в Підмосков'ї. Хоча з деякою невдоволенням, все-таки їх одягли у військову форму, видали зброю. Тайгу замінити штрафна рота, яку після короткої підготовки відправили на фронт. Учитель став відважним солдатом: під час розвідки за доставку полоненого німецького офіцера – «язика», був нагороджений

першим у роті медаллю «За відвагу» і призначений командиром відділення. Під час запеклих боїв під Курськом тяжко поранений і контужений. У госпіталі військові лікарі робили все можливе, щоб врятувати його життя, але контузія призвела до втрати пам'яті: не знав, хто він, свого минулого. Чоловіка переводили з одного госпіталю в інший, поки зовсім не зникли сліди його перебування. Без документів, без пам'яті, він блукав від села до села, від міста до міста, щоб якось прожити – жебракував.

■ 1945 рік. Прийшла довгоочікувана перемога. Змучені, скалічені фронтовики поверталися додому. Тих, кому не судилося вижити, рідні оплакували. Дружина Андрія Петровича після тяжкої хвороби померла, так і не діждавшись повернення свого судженого. Донька, залишившись сиротою, в злиднях виживала, як могла, та школу не полишала. Надії на повернення батька в неї майже не було.

■ У той час я працював на станції «Швидкої допомоги» міста. Якимось, а це було на Спаса, виїхав на виклик у зарічанську церкву. Надавши хворому допомогу, я звернув увагу на старого, посвілого жебрака, який стояв обабіч церкви з простягнутою рукою. На плечах – старенька солдатська шинель, на гімнастерці – медаль «За відвагу», вуса й борода прикривали обличчя. Я не міг пройти мимо фронтовика, зібрав усе, що мав, і подав йому. Він, низько вклонившись, промовив: «Спаси Вас, Господи». Я стрепенувся. Де я чув цей голос?!

■ Вдивляючись у незнайомця, помітив на його правій щоці родимку. В кого я її бачив? Не стримався і запитав: «Хто ви? Звідкіля родом?» Та він нічого не пам'ятав. Мене не покидала думка: невже це мій учитель? Адже все збігалося. Я повідомив його дочці.

■ Біля церкви було людно, доносився спів церковного хору. Настя не йшла, а бігла. Хвилювання переохплювало подих: «Господи, допоможи!»

■ А ось і він. З протягнутою рукою стояв старий жебрак. Його очі, його погляд. Вона крикнула: «Тату!» Прохач зойкнув, зблід, похитнувся... Люди, що були поруч, підтримали його. «Це я, твоя дочка Настя!» – схлипуючи, повторювала дівчина. Жебрак відкрив запалені очі й вигукнув: «Настенько!!!» Батьківське почуття, як Божий дар, прорізало пітьму, і, диво, повернулася пам'ять. Вони міцно обнялися. Всі свідки цієї зворушливої сцени плакали.

■ За родинним столом зібралися гості: вчителі, сусіди, знайомі, які прийшли привітати з поверненням фронтовика, захисника Вітчизни. Був там і я, вже не боючись зустрічатись із колишнім засудженим.

■ Бандура, як і раніше, висіла на стіні. На прохання гостей вчитель провів пальцями по струнах, і зазвучала, як колись, задушевна пісня: «Де ти бродиш, моя доле»...

Іван ЧАЙКА

Громадська думка

Засновник:

ПП «Редакція газети "Громадська думка"»
Редактор Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 17300346000026009025662402
в ПАТ "Альфа-Банк" в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.